

Kellervessel Klaus-Ha

Ha nem néznék ki úgy, mint akinek bevert az álom
Ha fel tudnék oldódni, mint mosoly a szájon
Ha megérteném végre, hogy céloom túl sok van
Ha boldogan vesznék el a logaritmusokban
Ha mindig én pattogtatnám a gavallérabb bókot
Ha végre hozzámvágnának egy herpeszcsere csókot
Ha tudnék sírva sírni, mikor a más sérül
Ha tudna bárki érdekelni önmagamon kívül
Ha a csendesgyilkos irigységtől szabadulni bírnék
akkor minek írnék?

baudaleire

A szomorúfűz hetekig csak a vicceimen nevetett
tűzcsapokkal lejtettem én tüzes, forró táncot
oroszlánná szelidítettem a macskaköveket
s öregnénik homlokáról leloptam a ráncot

Kátyúk helyébe kanyonokat hoztam
vaslogika ellen ezer bársony csodát
s mindvégig azon morfondíroztam:
vajon mi rímel arra, hogy baudaleire?

Galambhadakkal víg hangversenyt búgtam,
a szöknikész időnek szóltam: gyereide!
s bájos kis apokalipszisokat súgtam
márkakurvák éhes füleibe

S bár belefelladtam minden pocsoltyába,
hátbadöfött az összes járókelő
de megrogyadoznak előttem a házak
s új rend szökken lépteim nyomán elő

Ez a város már az enyém,
hát járom szórakozottan
panelárnyak hercege, én!
s még mindig ötletem sincs, mi rímel arra, hogy baudaleire

decemberben hajnalban a főtéren

avagy a költő előtt még a szonett se szent

Temetetlen tegnapok, halvaszületett mák,
buzgón megkezdett falsápadt imák
fájnak fejemben, nyújtózok, amíg
templomok falják agyam vak vágyait

Szívembe súg a tél, hogy baj van
hogy rákosak szegény mókusok
s a föld szomorú ráncaiban
fetrengenek lábatlan koldusok

Várnak valakire, valaki másra
egy szebb, jobb, igazabb messiásra,
de én magam is megvagyok

Csak csalfa nyilát szívembe ne lője
áltavasz illatok ócska keringője
különben meghalok

Szeretnék szeretni

avagy a költő már megint nyafog

Ó ha lenne kit szeretni, úgy szeretnék!
Nem szeretett akképp senki még...
Szűk magányom álmos-szürke kínját
e kopott kabátot, vígan vedleném!

Elvesznék szemében,
mint bérlet a táskámban
Heves lennék a flörtben,
mint viták a családban

Lamborghini-kbe karcolnám a nevét
Galambtetemekbe lehelleném arcát
Mosolya dallamára bolyongnám a várost
Feledném lelkeimnek mindegyik kudarcát

Együtt vacognánk végig a telet
Néznénk a holddal farkasszemet
Röhögnénk a semmin, szidnánk adyt
Úgy szeretnék szeretni valakit!

De jaj, magába ránt
az ábránd
mint az Usa hadba lóránt
s ez bánt...

Mert elburjánztak igényeim
Őrizgetem a génjeim
Senki sem elég jó nekem
Ki engem akar, azt megvetem,
de nem!
de nem!
nem kéne, hogy így legyen!
elég!
elég!
elégedetlenkedni könnyű!

nyű

nyű

nyűgözz már le valakit, bárkit,

kit?

kit?

kitartás! bátorság! ne nyafogj!

fogj!

fogj!

fogj egy kibaszott tollat és

fogj hozzá verset írni!

ni!

ni!

nini, milyen könnyen megy!

rímel is, igen, ez egy

mestermű, nahát, eredj

mutasd meg valakinek

Íme, itt vagy, mondd meg, tetszik?

Sírok, amíg írok, látszik?

Írok, amíg bírok, mégse

Lesz tőle soha senkim se...

Csak írogatom verseim

táncoltatom vágyaim,

legalább nem pornót nézek

vagyok drogos, avagy részeg

erre való a művészet...

De ha lenne kit szeretni, úgy szeretnék!

Nem szeretett akképp senki még...

Magányos álmos kín-művészetem,

mint bábját hernyó, nevetve vedleném

Szerelmes levél

én még soha nem öltem meg senkit és semmit, remegek, izzadok, régen mindennapos volt a vér, a fekély, a halál a fájdalom, egy lovag annyi embert ölt, hogy minden hajszálára jutott két tucat hullá, minden hullára hat kiló dicsőség négy tonna önelégültség, beledöfte a kardját az emberek szívébe, remegek, a késem az almába döföm, nem tudok harapni, hála a fogszabályzónak, darabokat kell vágnom belőle, bele kell döfnöm a kést az almám szívébe, meg akarom ölni, legalább az almát, beteg vagyok remegek, nem vagyok normális, senki sem normális, az a normális, aki nem normális, meg akarok ölni valakit, legalább egy állatot, mindennapos volt a vér, a fekély, a halál, a fájdalom, saját kezűleg döfték le a vacsorájukat, fejbe vágta a disznót, betört a feje, szétrepedt, szétloccsant, szent halál, mindennapos volt, és én soha, még csak nem is láttam semmilyen halált csak a neten a tévén, szexet is csak a neten a tévén, öldöklés és szex, e kettő kell nekem! remegek izzadok, szinte már izzok, égnek az izzók, pedig már éjfél már éjszaka, mit csinállok szexet nézek, miért nézek, hogy ne, hogy ne, hogy ne kelljen korán lefeküdnöm, korán felkelnem, nyelvvizsgára, dolgozatra felelésre tanulnom, megfelelnem a szülőknak tanároknak barátoknak magamnak, ne kelljen megfelelnem magamnak, nem akarok megfelelni magamnak, én akarok lenni a hős lovag, négy tonna dicsőség, húsz mázsá önelégültség, legjobb író, pszichológus, filozófus, zeneszerző, festőművész, partiarc, csajozógép, minden, és mindenből a legjobb, de, de, de ez mind munka, rabszolgaság, unalom, remegés, izzadás, csalódás, magány, energia, energia, energia, unalom, és én, én ezt nem bírom, nem bírok megfelelni magamnak, nem akarok megfelelni magamnak, én ölni akarok, beledöfni a kést a szülőm a tanárom a barátom a magam szívébe, és megforgatni, és fájni, fájni akarok, sose fájt még senki és semmi, megölöm az öcsém, itt van, játszik mellettem, egyik kezemben alma, másikban kés, öcsém egy késdöfésnyire, beledöföm, meghal, szent halál, jön haza a szülőm, hogy reagál, látja, látja hogy ott fekszik az öcsém a földön a vérben fekélyben halálban fájdalomban, megöltem, minden előjel nélkül, mi, mi, normális vagyok, izzadok izzok égek, nem való kés a kezembe, ki is viszem a konyhába, fiókbateszem, mindig hátralépek, ha jön a vonat, nehogy eléugorjak, hirtelen, magamat is meglepve eléugorjak, hogy reagálnak a szülők tanárok barátok, állnak mellettem várnak a vonatra, normálisan, és én egyszer csak eléugrok betörök a fejem szétreped szétloccsan, micsoda gondolatok, mint amikor meg akarok erőszakolni random kövér nőt az utcán, beteg vagyok, remegek izzadok izzok égek remegek, nem tudok mit kezdeni ezekkel a gondolatokkal, energia, energia, energia kell a megfékezésükhöz, és nekem nincs, nekem nincs, nekem nincs energiám, minden energiám elmegy arra hogy megfeleljek mindig mindenben mindenkinek, hogy egyszer majd ha nem is középszerű, de legalább tűrhető író, pszichológus, filozófus, zeneszerző, festőművész, partiarc, csajozógép váljon belőlem, hogy maga alá temessen a kilenc tized nanogramm dicsőség és a húszonhétmilliárd giga-mega-terratonna önelégültség, megfulladok benne, olyan vagyok mint egy sánta cimbalmos, akit felnyársaltak egy lángoló tücsökre, mint egy háromemeletes fésű, amit kettétört egy célttévesztett tornádó, mint egy visszaszívott sóhaj botladozó búcsútánca, mint egy szénaszál a tűkazalban, olyan vagyok, mint ez a levél
szerelmes
kezdj velem valamit, ha tudsz

gyerevissza

ha rámnézel, ragacsos és nyúlós leszek, mint a karamell
ha pislogsz, elfolyok, mint a magzatvíz
ha köszönsz, hangom szétesik és elgurul
ha elmész, a múltba szürkülök, mint Atlantisz

azon rágódok, mit kellett volna mondanom, amikor összetalálkoztunk a buszmegállóban
júliusban
vagy amikor egymás mellé kerültünk a vonaton tavalyelőtt
vagy amikor vége lett a tábornak hetedikben, és búcsúzól mindenki megölelt mindenkit
te is engem
és közben valamiért harsányan kacagtál
és én akkor nagyon akartam mondani valami frappáns búcsúbókot
hogymegmaradjak benned
én, a gavallér, az alfahím, a költő
de nem jött össze
nem mondtam semmit
és így nem tudtál meg semmit
abból, hogy mennyire akarlak téged
úgyhogy elkezdtem írni ezt a verset
arról, hogy mennyire akarlak téged
pedig az incidens évekkkel ezelőtt történt
s mi ketten hónapok óta nem beszéltünk
de én egyre többet gondolok rád
egyre magányosabb vagyok nélküled
és te egyre szebb vagy
de azért ne bízd el magad
tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy nagy szépséged törékeny
és minél nagyobb, annál törékenyebb,
hogymegmaradjak benned
és minél harsányabb, annál üresebb
hogymegmaradjak benned
hiába a heti három detox
te mégis magányos vagy,
mint egy befejezetlenül maradt önarckép a művész halála után
vagy egy elhagyott tornacipő
és hogy neked legalább akkora szükséged van rám, mint nekem rád
szóval csak ne bízd el magad
ne, várj, kicsinálom, gyerevissza!
legalább akkora szükségem van nekem rád, mint neked rám,

galaxisok robbannak gyomromban, ha látni véllek az utcán
ölelésed karcsú szimfóniáival tapétázom megáradt gondolataimat
és éjjel, ha mint a villám belém csapsz, muszáj felkelnem,
és versbe terelgetnem vad szinesztéziáim
és tudom, hogy ez a vers nem fogja megnyerni a tetszésedet
mert nem a te stílusod
de istenem, van neked egyáltalán stílusod?
még sose láttalak olvasni
tudsz te egyáltalán olvasni?
lehet hogy inkább I♥U-kat kéne nyáladdzanom két akkordot felváltva gitározva,
és akkor lábaim elé omolnál, visítózva autogrammot koldulnál a melleidre?
egy babyóval százszor több csajt szednék fel, mint 5 Nobel-díjjal...
de ha nyáladzást akarsz, hát nesze, itt van, tessék:
a világ legfelfedezetlenebb józsefattilája tekereg jéghideg lábaid előtt,
- Mivel oldhatnám fel keserű gordiuszcsomószíved tornacipőmagányát, hercegnő?-
sziszegi száraz szájjal, szomorún
de te csak ülsz és mosolyoddal öntözöd a csöndet
mondj már valamit!
gondolj már valamit!
az nem lehet, hogy ekkora egy senki legyek a szemedben
nem tudok nyelni, és nem érzem az ízeket, ha meghallom a neved
te a nevem is csak azért tudod, mert úgy hangzik, mint valami bődületes istenkáromlás
próbálok lesüllyedni a szintedre, és chatelni veled valami hülyeségről, de te vissza se írsz
produkálok magam, előreengedlek a menzasorban, rám se nézel
van fogalmad róla, hogy mit teszel velem?
hogy hány regényhőst kell majd mintáznom rólad?
hogy miattad megszerettem juhászgyulát, sőt balassit is?
tudodmit?
Öld meg magad!
vesd veszett kamionok elé öntelt ölelésed
falják lángoló pirannyák süketnéma mosolyod
engem nem érdekel, nekem ott a pornhub
ne, várj, micsinálsz, gyerevissza!
egy tüsszentésedre több versötlet pattan ki fejemből, mint ahányan tavaly éhenhaltak
nigériában
s csak amikor hozzámérsz, érzem azt, hogy igenis lenne értelme megtanulni komponálni
zenékbeönthetném a szavakbaönthetetlent
de te azt se értékelnéd
szétvodkaázom a májamat is, ha ezt kívánod
józsiabátya életelixírjéből hatot is, egy csókodért!
mondjuk abba lehet belehalnék,

bele is halok, s te ülsz a trónodon a sarokban a sötétben
tetememet simogatod kongó, üres bálványtekintetteddel
- amatőr- gondolod és mondod és kacagsz és iszol tovább
én meg bomladozok szorgosan, és csak az jár a fejemben, hogy
hogyan történhet meg mindez újra meg újra...
hogyan történhet meg mindez újra meg újra...
hogyan történhet meg mindez újra meg újra...
és tessék!
már megint nyafogok, és még mindig nincs minek
szerelmet esküszök, még mindig nincs kinek
imádkoznék, de már régen nem hiszek
csak szemlélem szívem hogy szürkül és sziszeg
ne, várj, kicsinálsz, gyere vissza!

por

az ember véges

a logika emberi

a logika véges

a világ végtelen

a logika véges

a világ logikátlan

a logika mindenünk

a világ logikátlan

por és hamu vagyunk

gyomor

neonépies neohelyzetdal

Számomra régi rejtély,
hogy vak fátylad mit rejt, Éj?
Miről szólnak a pletykák, a filmek,
mit is jelent pontosan az 'éjszakai élet'?
Mily tiltott élvezet kohol
a vágyva vágyott alkohol?
Miért vonz vadul a lány? mit akar?
s csilingelő gyöngyszempárja vajon mit takar?
Mi az a vágy? és mi az a kék?
Kérve kérlek Éj, mesélj!

Tizennyolc évet vártam rád,
te meg
végre szóra nyitottad a szád.
Remek.
Neked hála, tudok mindent,
többet is, mint tudni vágytam
S ahol titkokat kerestem
asszonáncokat találtam:
komor
csömör,
tömör
nyomor,
nem bírja ki emberi gyomor

tucc-tucc-bach-halott-tucc-tucc

péntek 13

emberek, sablonviccek, sorbanállás
erőltetett ismertségek pattannak föl, zuhannak vissza,
mindent elnyel az embertenger
én soha ennyi embert még nem láttam
pedig még be se jutottunk
én soha ilyen helyen még nem voltam
én bachot szoktam hallgatni
nem is tudom mit várok ettől az egésztől
nem is tudom hogy kerültem ide
pár órája még posztmodern verseket olvastam egy buszmegállóban
hosszú, rímtelen, unalmas
erőltetett, giccses verseket
hiányzott belőlük a tűz, a lüktetés,
hát vers-e még az ilyen?

megdöbbenően nagy a széplányok aránya a szokott életközegemhez képest
alkonyok tüze ég ajkaikon
trópusok tornádói tombolnak kebleiken
a baj az, hogy kezdek kijózanodni
valaki megint elsüti a KLAUSztrofóbia poént, ha ha, nevetek, ha ha, igazán vicces, ha ha
ha
ide már kihallatszik a zene
a lüktetés
tucc-tucc
minden pénzemet felemésztette a belépő
mindjárt bejutunk, mindjárt, mindjárt
tucc-tucc

másfél órát álltunk sorban a ruhatárért
még felet a bejutáshoz
de bent vagyunk
én soha ilyen helyen még nem voltam
érckék sötétség lengi körül a pultot
emberek dülöngélnek, többé-kevésbé ritmusra
tucc-tucc
és vedelnek
mi okosak voltunk
mi korábban vedeltünk

itt drága
minden pénzemet felemésztette a belépő
ez még semmi, ez még csak a bár, még van tovább, még van táncter
még be se jutottunk igazán
megyünk tovább, ömlünk a tömeggel
mindent elnyel az embertenger
egyik teremből a másikba, egyik bárból a másikba
minden fájoan izzadság és dezodor szagú
széplányok lökődnek nekem
megperzselnek, mint vidékiek a disznót
én meg olvadozok, mint vaj a szaunában
megyünk tovább, ömlünk a tömeggel
egyik várakozás a másik után,
egyre sötétebb lesz
mintha lejjebb és lejjebb süllyednénk a pokolba
egyre hangosabb a zene
tucc-tucc
sose jutunk be
nem is tudom mit várok ettől az egésztől
tucc-tucc

dehogynem
bejutottunk
itt a táncter
örvénylő zsongás
hevülő arcok, lángoló szemek,
egy istenség lángoló szemei:
ó, bacchus
apolló régi szolgája ím elibéd hanyatlak
megtértem hozzád
régi mesterem már untatott
hiányzott belőle a tűz, a lüktetés
nagy szépsége csak maszk volt csak álca
a harmóniában remélte megtalálni a boldogságot, a naív!
ó, nyershúsevő, asszonyok őrzítője, bacchus, ím tehozzád esengek
szabadíts fel engem kiszáradt énem alól, tépd le rólam a maszkot,
adj véremnek tüzet, lüktetést,
mutasd meg nekem, mi a valódi szépség, mi az igazi szabadság!
aha
tehát így kerültem én ide
tehát ezt várom ettől az egésztől

mostmár értem
ez nekem is új
erre várt hát mindenki ezidáig
annyi ember, amennyit még soha nem láttam ezelőtt
s várnak még most is oly sokan
az épület, a ruhatár előtt
órák hosszat, sablonviccekkel írítve az időt
vagy már bárról bárba bolyongnak
keresve a híres-hírhedt táncteret
ahol lehullnak énünk terhes láncai, lerobbannak az elszáradt maszkok
erre várnak hát
tucc-tucc

de én már bejutottam
két órám ráment, és minden pénzem, de bejutottam
izzó sötétség, tűzhomály
a zene hallgathatatlanul hangos
a desztillált lüktetés keresztülbizsergi csontjaimat,
imám meghallgattatott
bach halott!
tucc-tucc
bach halott, csak bacchus él!
tucc-tucc
kis körökben állva táncolunk
egymás lábára lépve, egymás lépébe könyökölve
próbáljuk kivedleni magunkat az énünkből, átadni magunkat a szabadságnak, a tűznek
nem megy, túlságosan hozzá vagyok forrva önmagamhoz
egyeseknek megy, sikongva, süvítve, mint a jégszél odakint, szakadnak ki testükből, s oldódnak
föl a hullámzó embertenger szintiszta lüktetésben
próbálom követni őket, el akarok szakadni, föl akarok oldódni
olyan ez, mint az elalvás, ezt sem lehet akarni
nemakarni akarok
az a baj, hogy túl józan vagyok
a dj néha beleordít a mikrofonba
JÓLSZÓRAKOZTOK?????!
az embertenger süvítve visszahörgi, hogy
IGEEEEEEEN!!!
majd villogni kezdenek a reflektorok
fényük darabos és agresszív
lüktet, lüktet, lüktet
minden mozdulat atomjaira bomlott

minden tánc szerteszaggattatott
minden egész eltörött
ez a fény üt, üt engem, mint egy tam-tam dob
a lüktetést, a mindent átbizsergő lüktetést püföli rajtam
énemet marcangolja, börtönöm rácsait rángatja, fel akar szabadítani
széplányok úsznak a fel-felvillanó fényben,
hozzámgyűródnek, angolnaként súrlódnak végig rajtam
minden porcikájuk éget, lüktet, lüktet
egyre gyorsabb ez a lüktetés
egyre hangosabb a zene
egyre fényesebb a fény
egyre lejjebb süllyedünk a pokolba
az izzásba, a szabadságba, a szépségbe
mindjárt bejutunk, bejutunk a pokolba, mindjárt, mindjárt

aztán amikor elérkezett az a pont,
ahol a fény már nem lehet fényesebb, a hang hangosabb, a lüktetés idegrángatóbb
ennél a pontnál hirtelen nem tudott már mit csinálni a dj
nem tudta tovább fokozni az embertenger örvénylő hevülését
nem tudta tovább döngetni szürke azkabanom ódon falait
az érzés meghátrált és a pillanat
fáradtan hullott vissza a valóságba, mint elhalt levél hullik ősszel a földre
és nem tudott felszabadítani
énemet megkarcolta csak, de feltépni már nem tudta

percekig tétovázott még bacchus a kiüresedett fokozhatatlanban
nem tudta mit tegyen
majd bűnbánóan a szemembe nézett
és jéghideg hangon megszólalt:
nem tudok mit tenni
ez mindenem, amim van nekem
ez a sok ember mind rám várt,
órákig, napokig, évekig vártak rám,
minden pénzüket, karrierjüket, szülőjüket feláldozták az én oltáromon,
annyian, amennyi embert még sohasem láttál ezelőtt
még az elképzelhetetlennél is többen
rám vár mindenki
mindenki,
amint koldulva didereg kint az éji utcán
amint irodájának a végén titkon borsmagazint olvas,

amint a bevásárlás és fűnyírás között melankolikusan felsóhajtva felbont egy üveg kefirt,
szárazon, unottan belekortyol, és: már megint ezek a kurva mindennapok, bassza meg!,
ezt mormolja magában, mint valami mágikus mantrát
rám vár mindenki, akár tud rólam, akár nem
te sem tudtad, hogy rám vársz, amíg meg nem láttál
a hevülő arcokban, lángoló szemekben,
senki se tudja, hogy rám vár, mégis mindenki rám vár,
még az is, aki engem szid, csúfol, káromol,
kultúrák hullásáért, birodalmak bukásáért bűnbakká kiált ki
legbelül, szíve sötét és mély tárnáinak kínlódó porában
legbelül ő is engem vágyik, ő is rám vár, ő is be akar jutni
minden szidalma egy félreértésre szánt gyermeteg ima énhozzám,
bacchushoz
és íme, itt vagyok én, a felszabadító, a legtöbbetvágyott, a maszkletépő
itt állok előtted, teljes isteni díszben
fejemen messzesugárzó reflektorkoszorú, lángkorona
lábaimon rúdtáncolnak az alkonyajkú széplányok
és íme, mégse tudok mit tenni
nem tudom tovább fokozni az embertenger örvénylő hevülését
nem tudom tovább döngetni szürke azkabanod ódon falait
lűktetés fokozás lűktetés fokozás
ez mindenem, amim van nekem
álarcokat se tudok letépni
az álarcletépés is csak egy álarc
figyeld meg a sikongatókat
azthitted, tényleg fölszabadultak?
nem hallod hangjukban az erőltetettséget, a rabságot, nem érzed ki belőle az izzadtságzagot,
nem érted, hogy mind csak azt sikongják: nemakarokmeghalni! nemakarokmeghalni!
azthitted ezek a széplányok tényleg szépek?
nem látod arcukon a tonnányi sminket, egyik réteg a másik után, bizonytalan botox-mosoly
mállik végig viaszsápadt arcukon, satnya sablonszépség mindegyik, egyik olyan, mint a
másik, rázzák magukat kényszeredetten, szárazon, mind csak azt táncolják:
nemakarokmeghalni! nemakarokmeghalni!
nem érzed a mindent átmaró dezodorgicccsméreg szagát?
nézd ezt a táncot, ide-oda dülöngélés, ritmustalan egymáslábáralépés, egymáslépébekönyöklés,
hát tánc az ilyen?
hallgasd ezt a zenét, tucc-tucc-tucc-tucc-tucc-tucc, nem veszed észre, hogy ez csak darabos,
agresszív, szerteszaggatott, atomjaira bontott csönd, félreértésre szánt gyermeteg csönd,
hát zene az ilyen?
nem érted, hogy bármennyit vársz is, bármennyit fizetsz is, soha nem jutsz be
lűktetés fokozás

röhögő zokogás
erőltetett rím
örvénylő kín
túl józan vagy
soha nem jutsz be
mondta, majd meghalt

én meg állok jéggödermedten a táncterem közepén, mint mélyfagyasztóból előráncigált
mirelitcsirke a vacsoraasztalon, ha elromlott a mikró
és bámulom a villódzó ürességet
és hallgatom a hallgathatatlanul hangos csöndet
már másik dj van, fel se tűnt, egyik olyan, mint a másik
kényszeredetten beleordít a mikrofonba
JÓLSZÓRAKOZTOK?????!
az embertenger sűvítve visszahörgi, hogy
NEMAKAROKMEGHALNÍ!!!!!!
majd még elkeseredettebben egymás lépébe könyököl

ennyi elég volt,
levegőt! levegőt!
kiverekszem magam, egyik bár a másik után, visszafele nem is tűnik annyira hosszúnak
kint vagyok a szabad levegőn, kijutottam!
még kihallatszik a tucc-tucc
még mindig százak, ezrek, milliárdok várnak a ruhatárra, a bejutásra
emberek, olyanok mint én voltam, akik még nem tudják, hogy bacchus halott
még azt se tudják, hogy őrá várnak, nemhogy azt, hogy már meg is halt,
nem is fogják soha megtudni, túl részek ahhoz, minden feláldozhatót fel fognak áldozni,
minden hétvégén itt fognak sorban állni, végigvárakozzák majd az egész életüket, csak
azért, hogy bejuthassanak, de sohasem fognak bejutni, és sohasem fogják megtudni, hogy
nem jutottak be, és egyre többen lesznek, egyre több és több sminkréteget maszkolva
magukra, egyre elkeseredettebben és elkeseredettebben lüktetve
kijutok, a biztonsági őr megkérdezi, hogy hogyan szórakoztam
ha ha ha
jól, mondom,
ha ha
ha
majd kimegyek
az alvó városban még órákig bolyongok
bolyongásom bach és bacchus méltó temetése
a mély és valódi csönd testüknek a koporsó
e vers szemükre az ércék szemfedő

hosszú, unalmas, rímtelen
erőltetett, giccses
posztmodern vers
hát vers az ilyen?

10

a mai nap folyamán 9 verset írtam
3 novellát fejeztem be, 2őt kezdtem el
még egy új regényen is ötleteltem
csönd

1000 díjam mind más nyerte
9 műzsám mind más bassza
bánatomban 3szor vertem ki
1 percet se tanultam fizikára
csönd

10 év távlatából szemlélem magam, a senkit
100 év távlatából magam, a semmit
1 000 000 000 000 év múlva nem lesz föld se, tejút se
1 000 000 000 000 000 000 000 000 év múlva nem lesz már idő se
csönd

legalább írtam még egy verset

10